

Żądania strony skarżącej

Komisja wnosi do Trybunału o:

- Stwierdzenie, że Węgry uchybiły zobowiązaniom ciążącym na nich na mocy decyzji Rady (UE) 2021/3 ⁽¹⁾, wiążącej dla Węgier na podstawie art. 218 ust. 9 TFUE w związku z art. 288 akapit czwarty TFUE, ponieważ naruszyły wyłączną kompetencję do zawierania umów w imieniu Unii ustanowioną w art. 3 ust. 2 TFUE i naruszyły zasadę lojalnej współpracy ustanowioną w art. 4 ust. 3 TUE poprzez brak przystąpienia do stanowiska Unii Europejskiej, jakie miało zostać zajęte na ponownie zwołanej sześćdziesiątej trzeciej sesji Komisji ds. Środków Odurzających Rady Ekonomiczno-Społecznej Organizacji Narodów Zjednoczonych, w zakresie zmiany włączenia konopi indyjskich i substancji związanych z konopiami indyjskimi do wykazów.
- obciążenie Węgier kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzut pierwszy: Na sesji Komisji ds. Środków Odurzających w dniu 2 grudnia 2020 r. Węgry głosowały przeciwko postanowieniom Rady ustalającym wspólne stanowisko Unii. Decyzja przyjęta na podstawie art. 218 ust. 9 i ustalająca stanowiska, jakie należy zająć w imieniu Unii, była wiążąca dla Węgier na mocy art. 288 akapit czwarty TFUE.

Zarzut drugi: Zgodnie z art. 3 ust. 2 TFUE przedmiotem decyzji Rady (UE) 2021/3 jest wyłączna kompetencja do zawierania umów w imieniu Unii, w związku z tym Węgry nie powinny ustanawiać własnego stanowiska w tym względzie.

Zarzut trzeci: Głosując przeciwko stanowisku Unii, nie zgadzając się pierwotnie z instytucjami Unii, Węgry naruszyły zasadę lojalnej współpracy ustanowioną w art. 4 ust. 3 TUE.

Komisja wystosowała do Węgier pisemne wezwanie z dnia 18 lutego, uzasadnioną opinię z dnia 12 listopada 2021 r., nie uzyskując satysfakcjonującej odpowiedzi ze strony Węgier.

⁽¹⁾ Decyzja Rady (UE) 2021/3 z dnia 23 listopada 2020 r. w sprawie stanowiska, jakie ma być zajęte, w imieniu Unii Europejskiej, na ponownie zwołanej sześćdziesiątej trzeciej sesji Komisji ds. Środków Odurzających w sprawie umieszczania konopi indyjskich i ich pochodnych w wykazach zgodnie z Jednolitą konwencją o środkach odurzających z 1961 r., zmienioną protokołem z 1972 r., oraz Konwencją o substancjach psychotropowych z 1971 r. (DO 2021, L 4, p. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 1 marca 2023 r. w sprawie T-540/20, Jushi Egypt for Fiberglass Industry/Komisja, wniesione w dniu 27 kwietnia 2023 r. przez Jushi Egypt for Fiberglass Industry SAE

(Sprawa C-272/23 P)

(2023/C 216/45)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Jushi Egypt for Fiberglass Industry SAE (przedstawiciele: B. Servais i V. Crochet, avocats)

Pozostali uczestnicy postępowania: Komisja Europejska i Association des producteurs de fibres de verre européens (APFE)

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie zwraca się do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku;
- uwzględnienie zarzutów pierwszego, trzeciego i czwartego skargi o stwierdzenie nieważności wniesionej przez Jushi Egypt for Fiberglass Industry SAE; oraz
- obciążenie drugiej strony postępowania oraz ewentualnych interwenientów kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi w pierwszej instancji.

Zarzuty i główne argumenty

W zaskarżonym wyroku Sąd oddalił wniesioną przez wnoszącego odwołanie skargę o stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2020/870⁽¹⁾ z dnia 24 czerwca 2020 r. nakładającego ostateczne cło wyrównawcze i stanowiącego o ostatecznym pobraniu tymczasowego cła wyrównawczego nałożonego na przywóz produktów z włókien ciągłych szklanych pochodzących z Egiptu oraz stanowiącego o pobraniu ostatecznego cła wyrównawczego z tytułu zarejestrowanego przywozu produktów z włókien ciągłych szklanych pochodzących z Egiptu.

Wnoszący odwołanie podnosi w jego uzasadnieniu cztery zarzuty, twierdząc, że Sąd naruszył prawo, gdy:

- stwierdził, że Komisja nie naruszyła art. 2 lit. a), art. 2 lit. b) ani art. 3 ust. 1 lit. a) rozporządzenia podstawowego⁽²⁾, przypisując wkłady finansowe ze strony władz państwowych i organów publicznych powiązanych z rządem Chińskiej Republiki Ludowej rządowi kraju pochodzenia lub wywozu, tj. rządowi Arabskiej Republiki Egiptu;
- ocenił, że Komisja nie naruszyła art. 4 ust. 2 ani art. 4 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, gdy uznała przypisane rządowi Egiptu wkłady finansowe za szczególne;
- stwierdził, że Komisja nie naruszyła art. 3 ust. 1 lit. a) ppkt (ii), art. 3 ust. 2 ani art. 5 rozporządzenia podstawowego przy obliczaniu kwoty korzyści przyznanej wnoszącemu odwołanie w ramach systemu zwrotu ceł przywozowych; oraz
- ocenił, że Komisja nie naruszyła art. 3 ust. 2 ani art. 4 ust. 2 lit. c) rozporządzenia podstawowego, gdy stwierdziła, że w związku z traktowaniem pod względem podatkowym strat z tytułu różnic kursowych wnoszącemu odwołanie przyznano korzyść i że owo traktowanie stanowiło szczególne subsyduium.

W ramach pierwszego zarzutu odwołania wnoszący odwołanie twierdzi co do istoty, że Sąd naruszył prawo, stwierdzając, iż rozporządzenie podstawowe nie wyklucza możliwości przypisania wkładu finansowego, zgodnie z art. 2 lit. b) i art. 3 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, rządowi kraju pochodzenia lub wywozu, nawet jeżeli nie pochodzi on bezpośrednio od niego.

W ramach drugiego zarzutu odwołania wnoszący odwołanie twierdzi co do istoty, że Sąd naruszył prawo, stwierdzając, iż rząd Egiptu ma status organu, który przyznał preferencyjne finansowanie, które zostało przyznane przez rząd Chin. Zamiast tego Sąd powinien był stwierdzić, że Komisja naruszyła art. 4 ust. 2 i 3 rozporządzenia podstawowego, ponieważ to podmioty chińskie wnoszące wkłady finansowe były organem udzielającym subsyduium.

W ramach trzeciego zarzutu odwołania wnoszący odwołanie twierdzi co do istoty, że Sąd naruszył prawo, stwierdzając, iż jedyną porównywalną sytuacją na potrzeby ustalenia, czy wnoszący odwołanie uzyskał korzyść, jest sytuacja przedsiębiorstwa mającego siedzibę, tak jak wnoszący odwołanie, w Strefie Ekonomicznej Kanału Sueskiego, które sprzedaje produkty zawierające materiały, w odniesieniu do których skorzystano ze zwolnienia z należności celnych, przedsiębiorstwu mającemu siedzibę poza Strefą Ekonomiczną Kanału Sueskiego.

W ramach czwartego zarzutu odwołania wnoszący odwołanie twierdzi co do istoty, że Sąd naruszył prawo, stwierdzając, że Komisja nie uznała, że traktowanie pod względem podatkowym samo w sobie stanowiło subsyduium mogące być przedmiotem środka wyrównawczego, i że skarżący w pierwszej instancji nie przedstawił dowodów mogących pozbawić wiarygodności dokonaną przez Komisję w zaskarżonym rozporządzeniu wykonawczym ocenę okoliczności faktycznych dotyczącą tego, że traktowanie pod względem podatkowym przyniosło korzyść wszystkim przedsiębiorstwom, na których ciążyły zobowiązania w walucie obcej.

⁽¹⁾ Dz.U. 2020, L 201, s. 10.

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1037 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem towarów subsydiowanych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej (Dz.U. 2016, L 176, s. 55).